

(ט) וקיימא לן. בהכחא דאי. מאי טעם אומר. אלמלא תנאה: והרי חמירי. גבי דמאי' דרבנן הוא ולא עבדו ביה חיוב למימא' לגומלין לרבי יהודה: עלי דשא. והישן טוב ממש מהשד שדיין אינו יבש כל זכרו והכי נמי אמרינן בראיהו גזן (בי"ט עב): הי' חדשות מאריבע וישנה משלש כ"ו. ויש מפרשים משום שומר ולא מילתא היא דלי"ט דמתין בדמאי הקילו החינה דמאי (כ) מדש מאי איכא ליימר ועוד לא מנינו שמשדו עמי הארץ על איסור מדש ולא נקט לה אלא משום אין נאמנים דמאי ורבותא אשמועינן דאע"ג דמשכת לה לדחריה נמי במילי אחרנייתא אינו נאמן על הדמאי דחיישין לגומלין: דמאי הקילו. משאר ספק לדכריהם ואפילו ספק לימיה רבנן עמי הארץ מעשרין הן: כל הפוחת אפילו בתנאי. מדלא תנא כל שהוא (ו) שאין לה מאמיס ואלמנה שאין לה מנה הכי וז' בעילת זנות ש"מ דהכי אשמועינן שאע"פ שהיא גובה לבקור דלין מנאו קיים אפילו הכי כיון דמעיקרא אמני קרי לה בעילת זנות משום דמשעת ביאה לא היה סמך דעתה אכתובה: אלא פסבר מנאו בעל. דכלהו הכי (א) לאו כדכחא היא דנקט כל הפוחת: והא שבעין ליש. לעיל [ט"א]: ר' יוסי אומר רשאי. ואפילו על פה נמי מנאו קיים והלא ר' יהודה ליימור נמי רשאי כר' יוסי מיהו על פה מנאו בעל כדאמרין לעיל [ט"ב]: חכמים עשו חיוב לדכריהם וימר משל מורה אבל בלא לחול תכחזו שוכרי: אין עושין כחכום מעלטלין. אין מייחדין מעלטלין לתכונה: מפני סיוקן הטולס. שמה יאבדו או יפחתו דמיין: אין קלוזין. דמיין קלוזין עולמיש דמוקרי ומחלי הלך פעמיש שפוחתין מכדי מה ששמוס: אין עושין קאמר. ופסיחה נמי בכלל חיקון העולם היא: שלא קבל עליו אחריות. הבעל אם יאבדו ופריש ליה מנא דלא חייש לזולת אלא לאונסא קאמר ליה רבי יוסי וכי קביל עליו אחריות נמי מה נתקן העולם נכך והלא אף כשהן קיימין אין קלוזין ופוחתין: אירכס

והרי חמירי. גבי דמאי' דרבנן הוא ולא עבדו ביה חיוב למימא' לגומלין לרבי יהודה: עלי דשא. והישן טוב ממש מהשד שדיין אינו יבש כל זכרו והכי נמי אמרינן בראיהו גזן (בי"ט עב): הי' חדשות מאריבע וישנה משלש כ"ו. ויש מפרשים משום שומר ולא מילתא היא דלי"ט דמתין בדמאי הקילו החינה דמאי (כ) מדש מאי איכא ליימר ועוד לא מנינו שמשדו עמי הארץ על איסור מדש ולא נקט לה אלא משום אין נאמנים דמאי ורבותא אשמועינן דאע"ג דמשכת לה לדחריה נמי במילי אחרנייתא אינו נאמן על הדמאי דחיישין לגומלין: דמאי הקילו. משאר ספק לדכריהם ואפילו ספק לימיה רבנן עמי הארץ מעשרין הן: כל הפוחת אפילו בתנאי. מדלא תנא כל שהוא (ו) שאין לה מאמיס ואלמנה שאין לה מנה הכי וז' בעילת זנות ש"מ דהכי אשמועינן שאע"פ שהיא גובה לבקור דלין מנאו קיים אפילו הכי כיון דמעיקרא אמני קרי לה בעילת זנות משום דמשעת ביאה לא היה סמך דעתה אכתובה: אלא פסבר מנאו בעל. דכלהו הכי (א) לאו כדכחא היא דנקט כל הפוחת: והא שבעין ליש. לעיל [ט"א]: ר' יוסי אומר רשאי. ואפילו על פה נמי מנאו קיים והלא ר' יהודה ליימור נמי רשאי כר' יוסי מיהו על פה מנאו בעל כדאמרין לעיל [ט"ב]: חכמים עשו חיוב לדכריהם וימר משל מורה אבל בלא לחול תכחזו שוכרי: אין עושין כחכום מעלטלין. אין מייחדין מעלטלין לתכונה: מפני סיוקן הטולס. שמה יאבדו או יפחתו דמיין: אין קלוזין. דמיין קלוזין עולמיש דמוקרי ומחלי הלך פעמיש שפוחתין מכדי מה ששמוס: אין עושין קאמר. ופסיחה נמי בכלל חיקון העולם היא: שלא קבל עליו אחריות. הבעל אם יאבדו ופריש ליה מנא דלא חייש לזולת אלא לאונסא קאמר ליה רבי יוסי וכי קביל עליו אחריות נמי מה נתקן העולם נכך והלא אף כשהן קיימין אין קלוזין ופוחתין: אירכס

וקיימא לן. בהכחא דאי. מאי טעם אומר. אלמלא תנאה: והרי חמירי. גבי דמאי' דרבנן הוא ולא עבדו ביה חיוב למימא' לגומלין לרבי יהודה: עלי דשא. והישן טוב ממש מהשד שדיין אינו יבש כל זכרו והכי נמי אמרינן בראיהו גזן (בי"ט עב): הי' חדשות מאריבע וישנה משלש כ"ו. ויש מפרשים משום שומר ולא מילתא היא דלי"ט דמתין בדמאי הקילו החינה דמאי (כ) מדש מאי איכא ליימר ועוד לא מנינו שמשדו עמי הארץ על איסור מדש ולא נקט לה אלא משום אין נאמנים דמאי ורבותא אשמועינן דאע"ג דמשכת לה לדחריה נמי במילי אחרנייתא אינו נאמן על הדמאי דחיישין לגומלין: דמאי הקילו. משאר ספק לדכריהם ואפילו ספק לימיה רבנן עמי הארץ מעשרין הן: כל הפוחת אפילו בתנאי. מדלא תנא כל שהוא (ו) שאין לה מאמיס ואלמנה שאין לה מנה הכי וז' בעילת זנות ש"מ דהכי אשמועינן שאע"פ שהיא גובה לבקור דלין מנאו קיים אפילו הכי כיון דמעיקרא אמני קרי לה בעילת זנות משום דמשעת ביאה לא היה סמך דעתה אכתובה: אלא פסבר מנאו בעל. דכלהו הכי (א) לאו כדכחא היא דנקט כל הפוחת: והא שבעין ליש. לעיל [ט"א]: ר' יוסי אומר רשאי. ואפילו על פה נמי מנאו קיים והלא ר' יהודה ליימור נמי רשאי כר' יוסי מיהו על פה מנאו בעל כדאמרין לעיל [ט"ב]: חכמים עשו חיוב לדכריהם וימר משל מורה אבל בלא לחול תכחזו שוכרי: אין עושין כחכום מעלטלין. אין מייחדין מעלטלין לתכונה: מפני סיוקן הטולס. שמה יאבדו או יפחתו דמיין: אין קלוזין. דמיין קלוזין עולמיש דמוקרי ומחלי הלך פעמיש שפוחתין מכדי מה ששמוס: אין עושין קאמר. ופסיחה נמי בכלל חיקון העולם היא: שלא קבל עליו אחריות. הבעל אם יאבדו ופריש ליה מנא דלא חייש לזולת אלא לאונסא קאמר ליה רבי יוסי וכי קביל עליו אחריות נמי מה נתקן העולם נכך והלא אף כשהן קיימין אין קלוזין ופוחתין: אירכס

וקיימא לן (א) מאי כותב אומר אמר אביי לכל ייש כתובה ולא לכל ייש פירות מילתא דשכיחא עבדו בה רבנן חיוב מילתא דלא שכיחא לא עבדו בה רבנן חיוב הרי חמירי דשכיחו ולא עבדו לה רבנן חיוב דתנן (ב) החמירין שנכנסו לעיר ואמר אחד מהן שלי חדש ושלי חברי ישן שלי אינו מתוקן ושלי חברי מתוקן אין נאמנים רבי יהודה אומר רבנן חיוב ספק דרבירהם לא עבדו רבנן חיוב רבא אמר (ג) בדמאי הקילו: ר' מאיר אומר כל הפוחת וכו': כל הפוחת (ד) אפי' בתנאי אלמלא קסבר תנאו בטל ואית לה וכיון דאמר לה לית לך אלא מנה לא סמכא דעתה והויה לה בעילתו בעילת זנות והא שמעינן ליה לרבי מאיר דאמר כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל הא בדרבנן תנאו קיים קסבר ר' מאיר "כתובה דאורייתא: תנאי אפי' רבי מאיר אומר כל הפוחת לכתולה ממאמיס ולא למנה מונה הרי זו בעילת זנות רבי יוסי אומר רשאי רבי יהודה אומר רצה כותב לכתולה שטר של מאתיס והיא כותבת לו התקבלתי ממך מנה ולא למנה מנה והיא כותבת לו התקבלתי ממך חמישים וזו וסבר רבי יוסי רשאי ורמינהו אין עושין כתובה אשה מטלטלין מפני חיקון העולם אמר רבי יוסי וכי מה תיקון העולם יש אמר והלא אין קצובין ופוחתין תנא קמא נמי אין עושין קאמר אלא לאו הכי קאמר כבמה דברים אמורים בשלא קבל עליו אחריות אבל קבל עליו אחריות עושין ואתא רבי יוסי ליימר כי קיבל עליו אחריות אמאי עושין והלא אין קצובין ופוחתין השתא ומה הרם דדלמא פחת חייש רבי יוסי הכא דודאי קא פחתה לא כל שכן ידעה וקא מוחלה אחתיה דרמי בר חמא הות גסיבא לרב אויא אירכס

עין משפט
נר מצווה

לא א מיי פירי מלהר
חסות הלכה ח סג
עשן מה טעמ' ארבע פיי
סו ספק פ ור' טע ספק
ט
לב ב סג עשן מה
טעמ' שס סיוקן
ספק כ

מוסף רש"י

מאי כותב אומר.
דמאמריה בעלמא נמי סבין
נפשיה בלא שום קנין
אמריהו. סוגרי נפשיה
והיכליס מתקום היל
לכרין (וע"ז כ"ו). שלי
חדש ושלי חברי ישן
שלי אינו מתוקן ושלי
חבריו מתוקן. משכת את
שן מנהי ומחלת את שן.
על אינו משוש על מנהי
משכתה. על מה ושלי יבש
עשין כל לרבי. ושל חברי
ישן ויבש כל לרבי. דמאי
ישן טוב מן חמירי בעת
ההיא. דלמאמרין בראיהו
גזן (בי"ט ע"ב): הי' חדשות
מאריבע משלש
וע"ז כ"ו. אין נאמנים.
הואיל וסג הארץ הוא ואפי'
חלקן על המשך. אפי'
שמעך על של אפי'
מתוקן. ועד שמתקן עם
זו דכריס אחרים לטבח את
של חבריו. אינו נאמן
לחזקת את של חבריו
לחזקת מתוקן. שאין אלא
מתוקין. אחר אתה סג.
ואפי' מתקום אחר (ט"ו).

הנהגות הב"ח

(א) רש"י דיי' של מדש
וכי מדש מאי איכא ליימר.
כ"ו עשן כדמאמרין שמתין
זה: (ב) ד"ח כל הפוחת
וכי שאין לה. ל"ט ז' זהו
כפ"י ולא כפ"יין לעיל
כ"ט: דף ג' ד"ה מני'
(ג) ד"ח אלמא וכי לאו
רבוחא. כ"ו זהו טסחא
אחרת מפ"י הקינורס ונס
פ"י זהו ע"ד שיש פכ"י
ילא כפ"יין:

מוקדשת משום דכי היכי לה קדושה אקדשה ותנאה דמיה הכי לאו כלום הוא שכבר היא אשתו אבל שומר חנם מתנה קודם שמשך ואין נראה דהא כל תנאי לרבי מאיר תנאי קודם למעשה הוא: כל הפוחת אפי'ו בתנאי. פירשמי לעיל (דף ט"א): ושבעין ייה רבי מאיר דאמר בתנאו ע"י מה שכתוב בתורה תנאו כפי' הא בדרבנן תנאו קיים. פירש כקוטרס דשמעינן ליה כדברייהא דלעיל ואת' מנא ליה למידק על דרבנן תנאי קיים דלמא כל שכן דרבנן דעבדו חיוב טפי ומנאו בעל כחו לרבי יהודה ו"ל דייקן מדלא קמי לעיל על מנת שאין לך עלי שאר כמות ועונה וכתובה כיון דאיכא מ"ד דלא עשו חכמים חיוב לדכריהם אפילו בשל תורה אע"ג דרבי יהודה מודה בכתובה מ"מ הוה ליה לשתת כי היכי דקמי עונה אע"ג דמודה בה רבי יהודה: הא בדרבנן תנאו קיים. מיהו הא שמעינן ליה לרבי מאיר בפרק הובב (ב"מ דף ט"ו): דהאכל תרומת מעשר של דמאי דמוקין חומש דעשו חכמים חיוב לדכריהם כשל תורה וזכריס החולן (יבמות ט': ו) ושם גבי מעוברת חכירו ומיקת חכירו שמעינן ליה דעשו חיוב לדכריהם אף יותר משל תורה ו"ל דהיא דיבמות משום דקנסא הוא עשו חיוב לדכריהם יותר והי' דהובב גבי תרומה וכן גבי גט דמיימי הסג דליסורא הוא הסג עשו חיוב כשל תורה והכא גבי כתובה שאינו לא איסור ולא קנס אלא ממונה בעלמא לא עשו חיוב כלל: קסבר רבי מאיר בתובה דאורייתא. אע"ג דכמות אלמנה דרבנן מ"מ עיקר כתובה דאורייתא היא ועשין זה אמרינן בסוף הערל (יבמות דף פ"א). וסג אמר ליה רבי יוחנן לר"ל מי סכרת תרומה בזמן הזה דרבנן א"ל אין שאני אומר עיגול בעיגולין עולה פירות ואי תרומה בזמן הזה דאורייתא לא היה עולה אף על גב דתרומת חמירי דרבנן כיון דעיקר תרומה מיהא דאורייתא וא"ת דתן לקמן בהכחזו (דף פ"ג): וסג אמר ליה דין ודכריס אין לי בנכסין בחיין ובמתן כו' רבן שמעון בן גמליאל אומר ירשנה כו' ומסיק אליבא דרב דירושת הבעל דרבנן וחכמים עשו חיוב לדכריהם כשל תורה ומה לר"ן להאי טעמא אפילו לא עשו חיוב לדכריהם מתיקן ליה משום דעיקר וירשה דאורייתא ו"ל דלא דמיא ירושת הבעל לשאר ירושות שבאות מחמת קרובה: אין עושין בתובה אשה פכ"יט"ז. והא דאמרין כפ"י (וע"ז דף ט"א). אמר ליה אחפסוק מטלטלי כשקבל עליו אחריות אס יאבדו או חולו: אבל קב' עליו אחריות עושין. וליכא למימא שמה יאמר לה עלי כתובתך ואפי' כדאמרין בסוף האשה שנפלה ונחמה כהן שהאשה לא תתן לו הואיל ואין אחריות עליו אבל היכא דכחב לה כל יבסו אחרתין וערבתי יוכל ליימד ואין לחוש שיאמר לה עלי כתובתך יא' כיון שיכול ליהנות מן שלא תקפידי האשה אס יעשה כהן שום סכורה והיינו טעמא דאמר בפרק נערה (לעיל דף ט"א). [דמתן כחב שוה מנה תחת מאמריס וזו ולא כחב לה נכסיס דמית לי אחרתין משמען] שיכול ליימד שדה לכחוסה בלא שום אחריות דכיון שיש לו הנאה אכילת פירות ודאי לא יאמר לה:

שמי